Л-Н

Лагранж Жозеф (1736—1813) — видатний французький математик, механік і астроном, завершив разом із П. Лапласом побудову основ небесної механіки, розвинув метод оскулюючих орбіт, дослідив характер вікових збурень планетних орбіт, заклав основи аналітичної механіки.

Ландау Лев Давидович (1908—1968) — видатний радянський фізик-теоретик, у 1935—1940 р. р. працював у Харківському університеті, де заклав основи всесвітньо відомого курсу теоретичної фізики, на якому виховується вже не одне покоління фізиків і астрономів, одна з його праць лежить в основі уявлень про нейтронні зорі; академік АНСРСР, лауреат Нобелівської премії.

Лаплас П'єр (1749—1827) — видатний французький астроном, математик і фізик, його п'ятитомна праця «Трактат із небесної механіки» завершила створення основ цього розділу астрономії, розглянув широке коло питань, пов'язаних із рухом Місяця, планет, їхніх супутників і комет, уперше розглянув питання про стійкість Сонячної системи, зробив великий внесок у розвиток математичної фізики та теорії ймовірностей.

Левер'є Урбен (1811—1877) — французький астроном, фахівець у галузі небесної механіки, незалежно від Д. Адамса передбачив існування планети Нептун, розвивав теорію руху великих планет, виявив додатковий поворот перигелію Меркурія, який був пояснений лише загальною теорією відносності.

Левицький Григорій Васильович **(1852—1917)** — український астроном, народився в Харкові, працював у Пулковській обсерваторії та Харківському університеті, засновник постійної астрономічної обсерваторії цього університету, займався спостереженнями сонячної активності та визначенням орбіт подвійних зір, гравіметричними дослідженнями.

Леонов Олексій Архипович (н. у 1934 р.) — космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу, 18 березня 1965 р. здійснив перший у світі вихід у відкритий космос із КК «Восход-2», у 1975 р. був командиром радянського екіпажу під час першого міжнародного космічного польоту за програмою «Союз—Аполлон».

Литвиненко Леонід Миколайович (н. 1938 р.) — український радіоастроном, народився в Харкові, закінчив Харківський університет, фахівець у галузі міліметрової радіоастрономії, директор Радіоастрономічного інституту ПАН України в Харкові, академік ПАН України.

Ломоносов Михайло Васильович (1711—1765)— великий російський учений-енциклопедист, відкрив атмосферу Венери, запропонував нову схему телескопа-рефлектора, розвивав якісні, але в основі правильні уявлення про будову Сонця, зір і комет, заклав основи гравіметрії в Росії.

Ляпунов Олександр Михайлович (1857—1918) — видатний російський математик і механік, під час роботи в Харківському університеті заклав основи теорії стійкості руху, яка відіграла велику роль у розвитку небесної механіки та багатьох інших розділів науки і техніки, зробив значний внесок у розвиток математичної фізики та теорії ймовірностей.

Ньютон Ісаак (1643—1727) — великий англійський фізик, астроном і математик, відкрив закон всесвітнього тяжіння та основні закони класичної динаміки, заклав основи теорії руху небесних тіл, відкрив неперервний спектр сонячного світла, розвивав корпускулярну теорію світла, винайшов телескоп-рефлектор, заклав основи диференціального та інтегрального числення, завершив закладання основ класичної фізики та заснованої на ній астрономії.